

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Beniamin Hebræo. 401.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἡπάτησα, τὸν ἔκ τῶν εἰσαγαγόν-
τες Ἀπολλώνιον, πολλὰ χροῖε πολλὰ
τελεσάμενον, ἐπὶ ἀσφαλείᾳ, φησὶ,
τῆς οἰκίσεως, ἀλλ' οὐδὲν ἔχουσι δει-
ξαι παρ' ἐκείνου γενόμενον. εἰ γὰρ καὶ
λόγους φίλους τῷ ἀνδρὶ ἀναγγέ-
ψαντες, καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν
ἀκείβωσαντες, οὐκ ἂν τὰς θρυλλε-
μένας παρέλιπον πράξεις. ἔχεις δὲ τὸν
Φιλόστρατον ἀκείβωσ τὰ ἐκείνου ἐκ-
θέμενον. καὶ μάθαινε ὡς σαφῆ σκυφαν-
τῆσαν μαγχανῶν, ἐχθροὶ τῷ ἀνδρὶ, ὡς
εἰκὸς, κατεσκευάσαν.

Κανδίδω. τ.εθ.

Σὶ τὸν τις γεωργίας κατέχεις, καὶ
μὴ δὲ τοῖς πολίταις δεομένοις, ἀ-
πώλετο λίθοις βληθείς, καὶ πρὸς τε-
φρωθείς, εἰ ἐκείνου οἰκίᾳ συγκλείσας
γεώργια, ὡς κοινὰ συνέχων ἠφάνιστο. σὺ
μὴδὲν ἰδὼ ἴδιον λογικῶν κεκτημένος,
πολλῶν δὲ σοφῶν βιβλῶν ἐπιμενός,
ἔτε μετέχων τῆς ἀφελείας, ἔτε παρέ-
χων τοῖς ταύτης ἐράσει, πὶ οὐ πείσει
κατὰ ταῦτα κακῆροῦ μένος, καὶ παρὰ
θεῶν πτωχῶν μένος, ὡς ἦσαν ἰσχυρῶν
λῆ καὶ ἀχρεῖον κτησάμενος.

Παλλαδίου Διακόνω. υ.

Τὸ, ἡ χμαλώτευσεν ἀχμαλωσίαν,
τοῖς τὸν εἰνάς μοι δοκῶ, ἔς ἀπάτη ὁ
ἐχθρὸς ἡ χμαλώτευσεν, τούτους ὁ Χρι-
στὸς ἔκ τῆς αὐτῆς τυραννίδος αὐτῆ
χμαλώτευσεν.

Βενιαμὴν Ἑβραῖω. υα.

Καμὴν καὶ ξένην τὴν τῆς ἐκκλη-
σίας ἔφης παρεσφορὰν ἔπιπνεοῦσθαι. ἐ-
πειδὴ ἄρτος τὸν ἀγιασμὸν ἐπεπεύ-
θη, τῷ νόμου αἵμασι τὰς θυσίας ὀεί-
ζοντος. πῶς δὲ οὐ σωφράς ὁ ἔπι νόμῳ
αὐχῶν, καὶ τὸν νόμον ἀγνοῶν, ὅτι τὰ

ceperunt, Tyaneum Apollonium inducē-
tes, qui multa plerisque in locis, tutæ habi-
tationis causa, vt aiunt, effecerit. At nihil,
quod ab illo factum sit, ostendere queunt.
Nam alioqui ij, qui nudos etiam ipsius ser-
mones literis mandarunt, totamque ipsius
vitam accuratè conscripserunt, actiones
eas, quæ vulgi sermonibus celebrantur, o-
miserunt. Habes autem Philostratum, qui
vitam ipsius magna cura & diligentia in
lucem edidit. Ex quo intellige, quàm per-
spicuum huiusmodi præstigiæ calum-
niam viri illius hostes, vt vero consenta-
neum est, concinnarint.

Candido. 399.

Fruentum quispiam, quod ex agricul-
tura collegerat, compressit: & quia id egē-
tibus ciuibus minimè dono dederat, lapi-
dibus obrutus, atque igne consumptus pe-
riit. Quòd si ille frugibus suis conclusis, tā-
quam publica comprimens, de medio su-
blatus est, tu cùm nihil proprium, quod ad
literarum studia attineat, possideas, verùm
multos eruditorum virorum libros emer-
catus, nec utilitatis huiusce particeps ipse
sis, neque eam iis, qui ipsius desiderio te-
nentur impertias, quo non malo multa-
beris, tum hîc accusatus, tum à Deo pœna
& cruciatu affectus, vt qui inutilem & in-
frugiferum thesaurum tibi comparâris.

Palladio Diacono. 400.

Locus hic, Captiuam duxit captiuitatē,
hunc mihi sensum habere videtur: Quos
hostis per fraudem captiuitate oppresser-
at, hos Christus ex ipsius tyrannide ca-
ptiuos rursus traxit.

Beniamin Hebræo. 401.

Nouum ac peregrinum oblationis ge-
nus, quo Ecclesia vitur, excogitatum esse
ais, quia panis sanctificatio commissâ sit,
cùm Lex sacrificia cruore definiat, ac præ-
scribat. Quin autem illud perspicis, qui in
Lege gloriaris, cùm Legem ignores, quòd

M. iij

Lex cruenta ac nidorulenta sacrificia in atrio ac prærentis sanctuario velis fieri iubebat: panes autem mensa ea intus excipiebat, quam à veteri populo conspici nefas erat. Quo è numero ipse es, qui veritatem in Legge occultatam, ac nunc declaratam minimè cognouisti.

Thaumasio. 402.

Solitaria secessio mediocrem mihi scientiam adiunxit. Nam qui in mediis tumultibus versatur, ac cælestium rerum scientiam adipisci qui studet, illud ignorat, id quod inter spinas feritur ab illis præfocari: atque eum, qui otium non agit, Dei cognitionem consequi minimè posse.

Isidoro Diacono. 403.

Et pictores, & textores qui fericas pelliculas expoliant, multis coloribus ac filis opera sua variare consueverunt, ut perfectam imaginem, aut omnibus partibus absolute vestem reddant. Eodemque modo progressus Deo gratus haudquaquam simplex uniusque modi est. Omnes enim virtutes ad perfectionem requirit. Quamobrem ciborum ieiunium nihil iis utilitatis affert, qui omnibus sensibus minimè ieiunent. Nam qui in agone certat, ab omnibus se abstinet.

Theodosio Diacono. 404.

Quemadmodum virginitatem colente natura partus Domini exitit, nec incarnationis progressus castitati decrementi quicquam attulit: Eodem modo clauso atque obsignato monumento Resurrectio contigit. Dei enim humanitate induti vtrunque est.

Eidem. 405.

Rerum earum quæ naturam superant, à natura petitas demonstrationes quærere minimè oportet. Nam et si Verbum caro vera factum est: at non homo duntaxat

αἵματα, καὶ τὰς κνίσσας ἐν τῇ αὐτῇ
καὶ τοῖς περσικηνοῖς τῶ ἀγιάματος
ὁ νόμος ἐκέλευσε γίνεσθαι. πρὸς ἄρ-
τους δὲ ἢ ἔσω ἐδέχεται τεραπέζα, ἢ τῶ
παλαιῶ ἀθέατος λαῶ, ὡν εἰς ὑπάρχει ^{ἰπάρχεις.}
αὐτὸς, ὁ τίτλ' ἐν τῶ νόμῳ κρυπτομένην,
χὶ νῦν δεδηλωμένην ἀλήθειαν μὴ γινέσ.

Θαυμασίῳ. υβ.

Ἐμοὶ τίτλ' μετρίαν εἶδισιν ἢ χατα-
μόνας προσέθηκεν ἀναγώρησις. ὁ γὰρ
ἐν μέσσοις θορύβων σφειρόμενος, καὶ γινώ-
σκει τὰ ἔθρανα βεβλάμενος, λελήθει, ὅ-
τι τὸ ἐν ἀκάνθαις σπειρόμενον, ὑπὸ ἐ-
κείνων συμπνίγεται, καὶ ὁ μὴ χολά-
σας, θεὸν γινώσκει δ' διώταται.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. υγ.

Καὶ ζωγράφοι καὶ ὑφάνται, οἱ τοὺς
σπῶν ὑμῶν ἐξεργάζονται, πολλοῖς
χρῶμασι τε καὶ νήμασι τὰς εἰματαὶ
τεχνουργίας ποιικίλλουσιν, εἰς τελείας
εἰκόνας, ἢ ἐσθῆτος ἐκτελήρουν. καὶ
ἢ χ' ἢ θεὸν προσκοπῇ. ὅτι ἐστὶ μονοει-
δής. πασῶν γὰρ δ' αὐτῶν τῶν ἀρετῶν
εἰς τελείωσιν. ἔδεν οὖν νησεία βρω-
μάτων ὀνίνησι τὸς μὴ πάσους νησεύ-
οντας αἰσθήσειν. ὁ γὰρ ἀγωνιζόμε-
νος, πάντα ἐγκρατεύεται.

Θεοδοσίῳ Διακόνῳ. υδ.

Ὡς ἂν παρθενεύσης τῆς φύσεως ὁ
τόκος τῶ κυρίου γενήσεται, καὶ ἡ προ-
δοξία τῆς σαρκώσεως τῆ ἀγνεία μείωσιν
ὅτι ἐποίησεν. ἔτως ἐσφραγισμένῳ τοῦ
μνήματος ἡ ἀμάσασις γέγονε. θεὸς γὰρ
ἐνανθρωπήσας τὰ ἀμφοτέρω.

Τῶ αὐτῷ. υε.

Οὐκ ἔστι φυσικὸς ἀποδείξει τῶν ὑ-
πὸ φύσιν ζητεῖν. εἰ γὰρ καὶ σὰρξ ἀ-
ληθὴς ὁ λόγος γενήσεται, ἀλλ' οὐ φι-
λὸς ἀνθρώπου ὁ Χριστός. ἐνανθρωπήσας
δὲ,